

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Predmet br.: S1 3 K 047098 25 Kžk

Datum: 10.3.2026. godine

Pred sudskim vijećem u sastavu:

Sudija: Darko Samardžić, predsjednik vijeća

Sudije: Amela Huskić i Hilmo Vučinić, članovi vijeća

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
Vasvije Vidović

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine Bojana Jolović

Optužena Vasvija Vidović i braniteljice Nina Karačić, Edina Rešidović i Senka Nožica, advokati iz Sarajeva

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88

Telefon: 033 707 100, 707 596; Fax: 033 707 225

**Broj: S1 3 K 047098 25 Kžk
Sarajevo, 10.3.2026. godine**

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja Odjela III za opšti kriminal, sastavljenom od sudije Darke Samardžića, kao predsjednika vijeća, te sudija Amele Huskić i Hilme Vučinića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Bojana Avramovića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optužene Vasvije Vidović, zbog krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 236. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZBiH), odlučujući o optužnici Tužilaštva BiH, broj: T20 0 KT 0025303 24 od 18.4.2024. godine, potvrđenoj dana 22.4.2024. godine, nakon održanog pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja u prisutnosti tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Bojane Jolović, optužene Vasvije Vidović i njenih braniteljica, advokata Nine Karačić, Edine Rešidović i Senke Nožice, na osnovu članova 317. i 285. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, nakon vijećanja i glasanja, donio je, a dana 10.3.2026. godine, javno objavio:

P R E S U D U

Optužena

Vasvija Vidović, kći Fadila i majke Fatime, rođene Palo, rođena 7.5.1954. godine u Rogatici, sa prebivalištem na adresi u, po nacionalnosti ..., državljanka Bosne i Hercegovine, po zanimanju diplomirani pravnik, advokat, udata, majka jednog djeteta, završila Pravni fakultet- VSS, srednjeg imovinskog stanja, neosuđivana, ne vodi se drugi krivični postupak

K R I V A J E

Što je:

Dana 18.12.2023. godine, oko 18,00 sati, u službenim prostorijama Državne agencije za istrage i zaštitu - kancelarija broj 121, na adresi Nikole Tesle broj 59, u Istočnom Sarajevu, nakon što je Ranko Debevec, koji je navedenog dana u svojstvu osumnjičenog lica lišen slobode, zbog postojanja osnova sumnje da je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZ BiH i Krivotvorenje službene isprave iz člana 226. stav 2. KZ BiH, pozvao Vasviju Vidović, kao advokata iz Sarajeva, da ga u svojstvu branioca zastupa u navedenom krivičnom postupku, te nakon što je ista pristupila u službene prostorije Državne agencije za istrage i zaštitu, kada je Ranku Debevcu omogućeno da nasamo komunicira sa Vasvijom Vidović, kao braniocem, bez prisustva policijskih službenika u posebnoj prostoriji Državne agencije za istrage i zaštitu – kancelariji 121, Vasvija Vidović svjesna svojih protivpravnih radnji i htijući to, sa ciljem da u predmetnom krivičnom postupku znatno oteža dokazivanje navedenih krivičnih djela pred Sudom BiH, nakon što je Ranko Debevec iz torbe koju je držao kod sebe, izvadio mobilni telefon, crne boje, te isti pružio prema njoj, Vasvija Vidović svjesna i znajući da navedeni mobilni telefon treba biti privremeno oduzet po Naredbi Suda Bosne i

Hercegovine i da isti služi dokazivanju u krivičnom postupku protiv Debevec Ranka, od istog preuzela telefon na način da je uzela svoju torbu sa stola i istu pomjerila prema Ranku Debevcu, nakon čega je isti ubacio telefon u torbu, da bi potom Vasvija Vidović torbu vratila na mjesto odakle je uzela, na koji način je navedeni mobilni telefon Ranka Debevca sakrila u svoju torbu, sa ciljem da skrivanjem predmeta, odnosno mobilnog telefona koji služi dokazivanju, znatno oteža dokazivanje u postupku protiv Debevec Ranka, pred Sudom Bosne i Hercegovine,

Dakle, s ciljem da znatno oteža dokazivanje u sudskom postupku, sakrila tuđi predmet koji služi dokazivanju,

Čime je, počinila krivično djelo Sprečavanje dokazivanja iz člana 236. stav 2. KZ BiH.

pa je Sud na osnovu navedenog člana, te uz primjenu odredbi članova 39. 42. i 48. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine ,

OSUĐUJE

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 6 (ŠEST) MJESECI

Na osnovu člana 56. KZBiH optuženoj se, u izrečenu kaznu zatvora, ima uračunati vrijeme lišenja slobode u vezi sa krivičnim djelom, od 18.12.2023. godine do 20.12.2023. godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. ZKP BiH, optužena se obavezuje da naknadi troškove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 200,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

1. Prvostepenom presudom broj: S1 3 K 047098 24 K od 5.2.2025. godine, optužena Vasvija Vidović oglašena je krivom da je radnjama opisanim u činjeničnom dijelu izreke presude počinila krivično djelo sprečavanje dokazivanja iz člana 236. stav 2. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZBiH), za koje djelo joj je izrečena kazna zatvora u trajanju od jedne godine. Istom presudom, na osnovu odredbe člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKPBiH) optužena je obavezana da naknadi troškove krivičnog postupka u paušalnom iznosu od 200,00 KM u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

2. Protiv navedene presude žalbu su izjavili Tužilaštvo BiH i braniteljice optužene.

3. Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH je uvažavanjem zajedničke žalbe branilaca optužene, rješenjem broj: S1 3 K 047098 25 KŽ od 9.10.2025. godine, ukinulo navedenu presudu, te odredilo održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja (apelaciono vijeće, Vijeće).

Uvodne i završne riječi, izvedeni dokazi i procesne odluke

4. Na pretresu održanom dana 16.12.2025. godine, stranke su ostale kod svojih uvodnih riječi iznesenih u toku glavnog pretresa, kao i saglasno potvrdili da nema potrebe za ponovnim čitanjem optužnice, nakon čega se pristupilo razmatranju prijedloga za izvođenjem dokaza. U tom pravcu i tužilac i braniteljice optužene su predložile da se dokazi izvedeni u toku glavnog pretresa, prihvate bez njihovog ponovnog reprodukovanja, s tim da je tužilac predložio izvođenje jednog dodatnog dokaza i to saslušanje svjedoka, tadašnjeg postupajućeg sudije za prethodni postupak, na okolnosti utvrđenja koja su data u drugostepenom rješenju ovog vijeća, odnosno na okolnosti izdavanja usmene naredbe za pretres. Razmatrajući ovaj prijedlog vijeće je donijelo procesno rješenje kojim je s obzirom na sam sadržaj rješenja o ukidanju prvostepene presude isti odbijen kao nepotreban i neosnovan, nalazeći da iskaz pomenutog svjedoka na okolnosti na koje je predloženo njegovo saslušanje ne bi mogao na bilo koji način uticati na drugačiju odluku u pogledu zakonitosti dokaza, niti bi mogao razriješiti problematizirana pitanja.

5. Nadalje, braniteljice optužene su na navedenom ročištu, rukovodeći se sadržajem ukidnog rješenja, pored dokaza koji su već označeni nezakonitim ukidnim rješenjem, istakle i prijedlog za izdvajanje iz spisa i drugih dokaza kao nezakonitih, a koji se nalaze u spisu. S tim u vezi, braniteljice optužene su predložile da odmah predoče o kojim se dokazima radi, te da bi detaljniju elaboraciju o osnovanosti svog prijedloga iznijeli u svojoj završnoj riječi.

6. Na ročištu održanom dana 12.1.2026. godine, a cijeneći prije svega utvrđenja i zaključke iznesena u drugostepenom rješenju od 09.10.2025. godine tužilac je imajući u vidu da je u konkretnom slučaju došlo do povrede odredbe člana 57. stav 2. ZKPBiH što je za posljedicu dovelo do pitanja zakonitosti, odnosno nezakonitosti kako same naredbe za pretres tako i samog izvještaja koji je dostavljen uz tu naredbu, odnosno Zapisnika o pretresanju i dokaza Potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, koncipirao vlastitu završnu riječ, osvrnuvši se na one dokaze koji, prema njegovom stavu, nisu proistekli iz navedenih nezakonitih dokaza. U tom kontekstu, tužilac se osvrnuo na iskaze svjedoka i to svjedoka: Dragana Pekića, Bojana Bojića, Miljana Mičića, Maje Numanović i Adisa Gobeljića, koji su u svojstvu policijskih službenika Državne agencije za istrage i zaštitu postupali u ovom predmetu. Pozivajući se na njihove iskaze tužilac je istakao kako su pomenuti svjedoci svjedočili kako o onom djelu koji je prethodio izdavanju usmene naredbe za pretres optužene Vasvije Vidović, tako i u odnosu na samo preduzimanje inkriminisane radnje od strane tada osumnjičene, sada optužene, odnosno sakrivanje tuđeg predmeta, u konkretnom slučaju telefona, koji može poslužiti kao dokaz u postupku. Naime, a prema stavu tužilaštva, radilo se u potpunosti usaglašenim iskazima, iz kojih se jasno može izvući zaključak kako o objektivnoj radnji optužene, tako i o postojanju umišljaja kod iste. Dakle, prema stavu optužbe, radnja izvršenja ovog krivičnog djela upravo je dokazana iskazima dva ključna svjedoka Dragana Pekića i Bojana Bojića, koji su bili neposredni očevici tog događaja, a čiji navodi su u određenom dijelu podržani i iskazima svjedoka Adisa Gobeljića, Miljana Mičića i Maje Numanović. Takođe, tužilac je analizirajući obilježja predmetnog krivičnog djela istakao kako je optužba izvedenim dokazima dokazala kako je telefon nesumnjivo predstavljao predmet koji može poslužiti dokazivanju. Nadalje, tužilac je u nastavku svog izlaganja istakao kako je ovo krivično djelo optužena počinila u svojstvu branioca sa dugogodišnjim advokatskim iskustvom, koja činjenica jasno govori da je bila svjesna svoje protivpravnosti, što sama optužena u svojoj izjavi datoj pred svojim braniocem i tužiocem na određeni način i priznaje. Na kraju svog izlaganja, tužilac je istakao da, i bez dokaza koji su ranije izdvojeni kao nezakoniti, postoji dovoljno dokaza koji van razumne sumnje dokazuju sve ono što je činjenično navedeno u optužnici iz kog razloga je predložio da vijeće cijeni sve ove otežavajuće okolnosti na

strani optužene, prije svega činjenicu da je krivično djelo počinjeno od strane branioca, advokata, ali i samu istrajnost u dovršenju ovog krivičnog djela. Konačno, tužilac je predložio da vijeće optuženu oglasi krivim, te ponovio svoj prijedlog, istaknut na glavnom pretresu, da se optuženoj izrekne i mjera sigurnosti-zabrana obavljanja advokatske djelatnosti u periodu od tri godine od dana pravosnažnosti odluke.

7. S druge strane, braniteljice optužene u svojoj završnoj riječi, odnosno u njenom uvodnom dijelu su pozivajući se na suštinu ukidnog rješenja od 9.10.2025. godine kojim su kao nezakoniti označeni dokazi DT-7, DT-8 i DT-9, istakle prijedloge za izuzimanje drugih dokaza optužbe, a sve po principu "*plodova otrovne voćke*". S tim u vezi, odbrana je istakla kako je po navedenom principu, a shodno činjenici da isti proizlaze iz nezakonitog pretresa tada osumnjičene, iz stanja spisa neophodno izuzeti i dokaze DT-4 (Fotodokumentacija broj 16-10/6-397-FD/23 od 18.12.2023. godine, datum izrade 10.01.2024.godine), DT-5 (Fotodokumentacija broj 16-10/6-412-FD/23 od 26.12.2023 godine, datum izrade 16.01.2024. godine) i DT-6 (Izveštaj o realizaciji usmene Naredbe Suda BiH broj 16-04/2-12/23 od 18.12.2023.godine). Istovjetan prijedlog, odbrana je istakla i u odnosu na mobilni aparat SAMSUNG, crne boje, IMEI broja 352049/24/287201/9 koji je označen kao predmet izvršenja, s obzirom da je isti proistekao iz nezakonitog pretresa njihove branjenice. Takođe, a prema stavu odbrane, posljedično nalazima apelacionog vijeća sadržanim u ukidnom rješenju nezakonitim se ukazuje i Zapisnik o lišenju slobode, ali i dokaz DT-15 odnosno Zapisnik o ispitivanju osumnjičene od 23.12.2023. godine s obzirom da se isti u dijelu gdje se navode osnovi sumnje, ističe kako je ista zasnovana između ostalog i na usmenoj naredbi suda o pretresu, te drugim dokazima koji su takođe oglasili nezakonitim (DT-8 i DT-9), ali i drugim dokazima (DT-12, DT-13 i DT-14) za koje odbrana ističe da se radi o dokazima koji su učinjeni kršenjem prava odbrane. Naime, kada su u pitanju dokazi DT-2, odnosno Zapisnik o uviđaju od 18.12.2023. godine i DT-14 (Službena zabilješka od 20.12.2023. godine), odbrana ističe kako se radi o nezakonitim dokazima s obzirom da isti sadrže navodne izjave Vasvije Vidović, prije nego što joj je saopšten status osumnjičene osobe, odnosno ista prije davanja svojih izjava nije poučena o svojim pravima, pa bi korištenje tih dokaza odnosno sadržaja izjava tada već osumnjičene nedvojbeno predstavljalo povredu prava osumnjičene. Nadalje, prema stavu odbrane, pored već navedenih dokaza, po istom principu iz stanja spisa je neophodno bilo oglasiti nezakonitim i dokaze, odnosno dijelove izjava svjedoka, odnosno službenih lica datih na glavnom pretresu i to svjedoka Dragana Pekića, Maje Numanović, Bojana Bojića i Miljana Mičića s obzirom da prema sada optuženoj, u inkriminisanom vremenu nije postupljeno shodno odredabama članova 5., 6. i 78. ZKPBiH s obzirom da je ista lišena slobode dana 18.12.2023. godine u 20,55 sati, s kojom činjenicom je tek upoznata nakon što je prošla kroz skener, a već je prethodno boravila u sobi 121, kada je već imala status osumnjičene osobe, lišene slobode, a što potvrđuju iskazi navedenih svjedoka. Dakle, prema stavu odbrane činjenica je da Vasvija Vidović nije poučena o njenim pravima, a koja činjenica je od značaja jer su službena lica, od momenta njenog izlaska iz prostorije 121 pa do obavještanja o statusu, vršili ispitivanje iste u cilju istrage o činjenicama i djelu, što sve ukazuje na zaključak da se nije radilo o neformalnom razgovoru već klasičnom ispitivanju osumnjičenog lica, što je ista već bila, a to ispitivanje je izvršeno bez njenog obavještanja o statusu i bez predočavanja osnova sumnje i potrebnih upozorenja, te se stoga takve izjave osumnjičene imaju smatrati nezakonitim. U prilog svojoj tezi, odbrana je u završim riječima detaljno elaborirala iskaze navedenih svjedoka, nalazeći kako je od strane policijskih službenika nezakonito provedeno ispitivanje Vasvije Vidović, što predstavlja povredu člana 6. i 78. ZKPBiH, ali i prava iz člana 6. EKLJP. U tom pravcu, odbrana se zaključila da je iskaz

osumnjičenog valjan samo ako su mu predočena prava iz člana 78. ZKPBiH, a o čemu govori i stav koji je Sud BiH zauzeo u odluci odnosno presudi broj S1 1 K 013006 15 Kri i rješenju X-KR-05/24, kao i stavovi ESLJP u *predmetima Salduz protiv Turske, Brusco protiv Francuske i Beeuze protiv Belgije*, te Vrhovnog suda FBiH u svojoj odluci broj: 58 0 K 059937 12 KŽŽ od 16.5.2022. godine i dr. Dakle, prema stavu odbrane, pomenuti svjedoci kao OSL su mogli svjedočiti samo o službenim radnjama koje su preduzimali, ali nisu imali pravo, bez postupanja po odredbama članova 5., 6. i 78. ZKPBiH ispitivati Vidović o okolnostima osnova sumnje i o tome svjedočiti pred sudom. Nadalje, odbrana je u završim riječima istakla kako u cijelosti ostaje kod navoda u žalbi, a koji se tiču nepostojanja elementa protivpravnosti, a što optužba propušta opisati u optužnici. U tom kontekstu, odbrana u završnoj riječi detaljno analizira kako subjektivne tako i objektivne dokaze ukazujući na diskrepanciju momenta slanja prijedloga tužilaštva za izdavanje naredbe za pretres branjenika, sada optužene i inkriminisanog događaja, a sve to dovodeći u vezu sa zakonom propisane dužnosti optužene kao branioca što je istu, prema stavu odbrane, činilo nepodobnom za izvršenje ovog krivičnog djela. S tim u vezi, odbrana je takođe istakla kako je činjenica da je optužena postupala kao branilac Ranka Debevca i koja nije bila dužna predati predmet svog branjenika koji pri tome, nije bio oduzet, niti je u momentu događaja postojala naredba za njegovo oduzimanje, kao ni naznaka da se uopšte ima oduzeti. Takođe, odbrana ostajući kod svojih navoda sadržanih u žalbi na prvostepenu, u završim riječima analizirajući predmetno krivično djelo, ističe da je za ostvarenje obilježja ovog krivičnog djela preduslov, a u pogledu tzv. osnovnog postupka, da se radi o sudskom postupku, što je u konkretnom slučaju izostalo s obzirom da se postupak u kojemu ne postoji bilo kakva uloga suda, ne može smatrati sudskim u smislu člana 236. stav 2. KZBiH. Osim ove, odbrana u završnim riječima pronalazi manjakvosti optužnice i u činjenici da ista ne sadrži naznaku da sporni predmet (mobilni aparat) uopšte ima svojstvo da bi bio podoban za dokazivanje u sudskom postupku, bez obzira na činjenicu što je isti proizašao iz nezakonitog pretresa. Dakle, braniteljice su u završim riječima problematizirale da li je predmetni mobilni aparat uopšte predstavljao predmet za dokazivanje činjenica u odnosu na krivična djela koja su njihovoj branjenici bila stavljena na teret, što optužba u toku ovog postupka niti je dokazivala niti je dokazala. Shodno navedenom, a prema stavu odbrane djelo opisano predmetnom optužnicom i nije predstavljalo krivično djelo, a konačno sporni mobilni aparat kao dokaz nije predložen u optužnici, nije proveden na glavnom pretresu, niti je sadržaj istog prezentovan optuženoj kao dio optužbe da se zaista radilo o predmetu koji služi dokazivanju u postupku protiv Ranka Debevca, sljedstveno čemu nije mogao ni biti utvrđen subjektivni element, odnosno direktni umišljaj na strani optužene. Dakle, kako je obaveza Tužilaštva da izvan svake razumne sumnje dokaže krivicu optuženog, a koju obavezu, po ocjeni braniteljica Tužilaštvo u konkretnom predmetu nije ispunilo, to su braniteljice predložile da vijeće Apelacionog odjeljenja, optuženu oslobodi optužbe.

8. Optužena se u cijelosti saglasila sa završnom riječi braniteljica, te istakla da nema ništa za dodati.

9. Uzimajući u obzir navode stranaka iznese u završnim riječima, vijeće je, rukovodeći se ukidnim rješenjem, kojim je utvrđeno da je od strane prvostepenog suda učinjena povreda odredbi člana iz člana 297. stav 1. tačka i) ZKPBiH, odnosno da je od strane Tužilaštva postupljeno suprotno odredbi člana 57. stav 2. ZKPBiH, donijelo odluku da iz dokazne građe predmeta izdvoji i, kao dokaz na kojem se ne može temeljiti presuda ne prihvati, materijalni dokaz Tužilaštva uložen u prvostepenom postupku, i to naredbu za pretres lica broj: 16-04/2-12/23 od 18.12.2023. godine (**DT-7**), u pogledu koje je Tužilaštvo povrijedilo proceduru postupanja kakvu propisuje naprijed navedena odredba ZKP-a,

nalazeći da se radi o nezakonitom dokazu u smislu odredbe člana 10. stav 2. ZKPBiH. Pored toga, a na osnovu člana 10. stav 3. ZKPBiH, nezakonitim dokazima ocjenjeni su i zapisnik o pretresanju lica broj: 16-04/2-63/23 od 18.12.2023. godine (**DT-8**) i potvrda o privremenom oduzimanju predmeta na osnovu pretresa lica broj 16-04/2-47/23 od 18.12.2023. godine (**DT-9**), a po principu „*plodova otrovne voćke*“. Nadalje, a uzimajući u obzir prijedlog odbrane iznesen u završnim riječima, vijeće je po istom principu donijelo odluku kojim se prijedlog djelimično usvaja, te je kao nezakonite iz dokazne građe izdvojilo i materijalne dokaze optužbe i to, dokaze Zapisnik o uviđaju Državne agencije za istrage i zaštitu, broj:16-04/2-10/23 od 18.12.2023. godine (**DT-2**), Foto-dokumentacija- Uviđaj, na punktu kontrole ulaska-izlaska lica broj: 16-10/6-396-FD/23 od 18.12.2023. godine sa datumom izrade od 22.1.2024. godine (**DT-3**), Foto-dokumentacija- pretres lica broj: 16-10/6-397-FD/23 od 18.12.2023. godine sa datumom izrade od 10.1.2024. godine (**DT-4**), Foto-dokumentacija- otvaranje i pregled privremeno oduzetih predmeta i dokumentacije broj: 16-10/6-412-FD/23 od 26.12.2023. godine sa datumom izrade od 16.1.2024. godine (**DT-5**) i Izvještaj o realizaciji usmene Naredbe Suda BiH broj: 16-04/2-12-/23, odnosno broj: 16-04/2-1281-1/23 od 19.12.2023. godine (**DT-6**), te isti nisu bili predmetom ocjene ovog vijeća u postupku donošenja presude.

10. Nadalje, a na osnovu člana 281. stav 1. ZKPBiH i člana 317. stav 2. ZKPBiH, Vijeće je u dokaznom postupku preuzelo preostale dokaze provedene u prvostepenom postupku, nalazeći da su isti, od strane prvostepenog suda, izvedeni na zakonit i pravilan način, te su kao takvi prihvaćeni i uvršteni u dokazni materijal i bili predmet ocjene ovog vijeća pri donošenju drugostepene odluke. U tom smislu vijeće nije zanemarilo navode odbrane koji su se ticali prigovora zakonitosti dijelova iskaza svjedoka optužbe Dragana Pekića, Maje Numanović, Bojana Bojića i Miljana Mičića, kao i sadržaja materijalnih dokaza **DT-12**, **DT-13** i **DT-14** u smislu da su isti sadržavali interpretacije odnosno izjave njihove branjenice na okolnosti krivičnogpravnog događaja, iako je ista već u tim momentima imala status osumnjičene osobe, a koja evidentno nije bila ispitana u smislu člana 78. ZKPBiH. S tim u vezi vijeće ističe, da nije sporna činjenica da je u tom smislu propušteno postupiti po navedenom članu 78. ZKPBiH, ali ista nije dovela u pitanje zakonitost svjedočenja ovlaštenih službenih lica, posebno svjedoka Bojana Bojića i Dragana Pekića. Naime, vijeće je prihvatilo kao vjerodostojne dijelove iskaza saslušanih svjedoka – policijskih službenika, kao i sadržaj njihovih službenih zabilješki, u dijelu koji se odnosi na njihova neposredna i lična opažanja i saznanja o radnjama optužene, budući da u pogledu takvih saznanja nije postojala zakonska prepreka za njihovo korištenje u dokaznom postupku. Nasuprot tome, vijeće nije cijeno niti uzelo u obzir one dijelove iskaza navedenih svjedoka, kao ni dijelove sadržaja službenih zabilješki, koji se odnose na navode sada optužene, s obzirom na to da ista u relevantnom trenutku nije bila upoznata sa svojim pravima, kako je to propisano odredbom člana 78. ZKPBiH. Naime, vijeće je imalo u vidu da je u tom momentu ista već imala procesni status osumnjičene osobe, te da su svi navodi koje je eventualno dala bez prethodnog upoznavanja sa zakonom propisanim pravima procesno nedopušteni i kao takvi ne mogu biti predmet sudske ocjene, niti se mogu koristiti kao dokaz u krivičnom postupku.

11. Takođe, vijeće je razmotrilo prigovor odbrane kojim je osporena i zakonitost zapisnika o ispitivanju tada osumnjičene od 20.12.2023. godine (**DT-15**) sa istovjetnim prijedlogom za njegovo izuzimanje iz spisa, uz tvrdnju da se isti dijelom zasniva na nezakonitim dokazima, te je takav prigovor ocijenilo neosnovanim. Naime, iz sadržaja prigovora proizlazi da odbrana, suštinski, dovodi u pitanje postojanje i stepen osnova sumnje na osnovu kojih je tužilaštvo pristupilo ispitivanju osumnjičene, smatrajući da su ranije prikupljeni dokazi nezakoniti, pa da se ni ispitivanje na njima nije moglo zasnivati.

Međutim, vijeće nalazi da takav prigovor ne može dovesti u pitanje zakonitost samog zapisnika o ispitivanju. Vijeće prije svega ukazuje da, prema relevantnim procesnim propisima, ocjena postojanja osnova sumnje, kao i odluka o preduzimanju radnje ispitivanja osumnjičenog, spadaju u isključivu nadležnost tužilaštva kao organa nadležnog za vođenje istrage, te da sud nije ovlašten da u ovoj fazi postupka preispituje da li je tužilaštvo raspolagalo dovoljnim ili „kvalitetnim“ osnovima sumnje za preduzimanje radnje ispitivanja, niti da cijeni da li su ranije pribavljeni podaci bili dovoljni da opravdaju takvu radnju. Dakle, sudska kontrola u tom smislu nije propisana zakonom. Takođe, vijeće dalje nalazi da je potrebno jasno razlikovati procesne situacije u kojima je za preduzimanje određene radnje potrebna odluka ili naredba suda, od onih radnji koje tužilaštvo preduzima samostalno u okviru svojih zakonskih ovlaštenja. Da je, u konkretnom slučaju, bilo riječ o radnji za čije je preduzimanje neophodna sudska odluka, kao što je, na primjer, izdavanje naredbe za pretres, naredbe za provođenje posebnih istražnih radnji ili druga radnja kojom se zadire u ustavom zaštićena prava i slobode, sud bi bio dužan da prethodno cijeni postojanje zakonskih uslova, uključujući i osnovanost sumnje. Međutim, ispitivanje osumnjičenog predstavlja radnju koja se preduzima po odluci tužilaštva, bez potrebe za prethodnim sudskim odobrenjem. U konkretnom slučaju, iz spornog zapisnika proizlazi da je tada osumnjičena ispitana uz poštovanje procesnih garancija propisanih zakonom, da je bila upoznata sa svojim pravima, uključujući pravo na branioca koji je i bio prisutan prilikom njenog ispitivanja, uz upozorenje da ima pravo da ne iznosi odbranu, te da ne postoje indicije da je ispitivanje provedeno protivno zakonu. Sama činjenica da odbrana osporava zakonitost pojedinih ranije pribavljenih dokaza ne može automatski dovesti do zaključka da je i zapisnik o ispitivanju nezakonit, niti da je sud ovlašten da kroz takav prigovor cijeni opravdanost tužilačke odluke o provođenju ispitivanja. Shodno navedenom, a uzimajući u obzir da osnov sumnje u datom momentu nije jedino i isključivo bio zasnovan na dokazima koji su oglašeni nezakonitim, već i na pravno relevantnim i zakonitim dokazima, što se prije svega odnosi na dijelove sadržaja službenih zabilješki svjedoka tj. policijskih službenika na okolnosti njihovih neposrednih i ličnih opažanja i saznanja o radnjama optužene, vijeće je zaključilo da zapisnik o ispitivanju tada osumnjičene nije nezakonit, pa je prigovor odbrane kojim se osporava njegova zakonitost zbog navodnog oslanjanja na nezakonite dokaze, valjalo odbiti kao neosnovan.

12. Dakle, uzimajući u obzir naprijed navedeno, a shodno članu 281. stav 1. ZKP BiH i člana 317. stav 2. ZKPBiH, vijeće je prihvatilo iskaze svjedoka optužbe koji su saslušani u prvostepenom postupku, i to: Dragana Pekića, Miljana Mičića, Maje Numanović, Bojana Bojića i Alisa Gabeljića koristeći ih u dijelu i na način kako je to naprijed opisano, te je u sudski spis uvelo materijalne dokaze, i to: Rješenje Advokatska komora BiH broj: 33/99 od 5.3.1999. godine, Zapisnik o lišenju slobode Ranka Debeveca, Državna agencija za istrage i zaštitu BiH, broj: 16-04/2-24/23 od 18.12.2023. godine, Naredba Suda BiH za pretres stana, ostalih prostorija, pokretnih stvari i osoba i privremeno oduzimanje predmeta, broj: S1 2 K 047095 23 Krn od 18.12.2023. godine, Službena zabilješka, Državna agencija za istrage i zaštitu BiH, broj: 16-04/2-1280/23 od 18.12.2023. godine, Službena zabilješka, Državna agencija za istrage i zaštitu BiH, broj: 16-10/5-SZ-40/23 od 19.12.2023. godine, Službena zabilješka, Državna agencija za istrage i zaštitu BiH, broj: 16-04/2-1287/23 od 20.12.2023. godine i Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Vasvije Vidović u Tužilaštvu BiH, broj: T20 0 KTK 0023880 23 od 20.12.2023. godine.

13. S druge strane, kao dokazi odbrane optužene prihvaćen je iskaz koji je optužena dala u svojstvu svjedoka te materijalni dokazi: Akt Suda BiH broj: S 1 2 K 04709524 Krn 22 od 3.7.2024. godine sa priložima: dostavnica broj: 1 14-9151 132 od

18.12.2023. godine i prva strana Naredbe za pretres stana ostalih prostorija, pokretnih stvari i osoba i privremeno oduzimanje predmeta, broj: S 1 2 K 047095 23 Krn od 18.12.2023. godine, sa zahtjevom advokata Nine Karačić Brković prema Sudu BiH od 26.6.2024. godine na osnovu kojeg je ovaj akt dostavljen, Akt Suda BiH broj: S 1 2 K 047095 24 Km 22 od 26.8.2024. godine, sa prilogom: dostavnica broj: T20 0 KT AK 0023880 23 i zahtjevom advokata Nine Karačić Brković od 14.8.2024. godine na osnovu kojih je akt dostavljen odbrani, Zabilješka sudije Branka Perića o izdavanju usmene naredbe Maji Numanović od 18.12.2023. godine, sa prilogom: Službena zabilješka Suda BiH od 7.5.2024. godine i zahtjev advokata Nine Karačić Brković za uvid u spis od 24.4.2024. godine, Akt BH Telecoma - Rješenje broj: 03-i 75-62071/24 (271 1) od 28.6.2024. godine, sa prilogom: Molba advokata Nine Karačić Brković za dostavu informacije o vlasništvu telefonskog broja od 20.6.2024. godine, Zapisnik o lišenju slobode Vasvije Vidović, broj: 16-04/2-26/23 od 18.12.2023. godine, Zapisnik o otvaranju i pregledu privremeno oduzetih predmeta i dokumentacije, broj: T20 0 KTK 0023880 23 od 26.12.2023. godine, DO-7 Potvrda o vraćanju privremeno oduzetih predmeta od 26.2.2024. godine, Akt Tužilaštva BiH od 30.5.2024. godine, sa prilogom: Akt Agencije za istrage i zaštitu BiH od 24.5.2024. godine - Informacija o video nadzoru u kancelariji broj 121, sa zahtjevom advokata za dostavu informacija od 17.5.2024. godine, Dopis Suda BiH broj: S1 3 K 0477098 23 Kpp od 25.6.2024. godine, Prevod odluke Gracia protiv Casey od 23. septembra 2021. godine, Okružni sud SAD- Sjeverni okrug države Alabama, sa originalom odluke na engleskom jeziku, Fotografije sa portala Dnevni Avaz od 18.12.2023. godine, Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragana Pekića u Tužilaštvu BiH, broj: T20 0 KT 0025303 24 od 1.4.2024. godine, Izvještaj o počinjenom krivičnom djelu i izvršiocima, broj: 16-04/2-04-1-9690- /23-KU22/23 od 20.12.2023. godine i Zapisnik o saslušanju svjedoka Miljana Mičića u Tužilaštvu BiH, broj: T20 0 KT 0025303 24 od 16.4.2024. godine.

Utvrđeno činjenično stanje

14. Ocjenom izvedenih dokaza u ovom krivičnom postupku, svakog pojedinačno i u međusobnoj povezanosti, Vijeće je utvrdilo da je optužena preduzela krivičnopravne radnje, opisane u predmetnoj optužnici, kojim radnjama je ostvarila sva bitna obilježja krivičnog djela sprečavanje dokazivanja iz člana 236. stav 2. KZBiH, za koje je i oglašena krivom.

15. Prije iznošenja zaključka o ispunjenosti obilježja ovog krivičnog djela u radnjama optužene, Vijeće će dati kraću analizu krivičnog djela sprečavanje dokazivanja, iz člana 236. stav 2. Krivičnog zakona BiH, a koje glasi: *Ko s ciljem da spriječi ili znatno oteža dokazivanje u sudskom, prekršajnom, upravnom ili disciplinskom postupku pred institucijama Bosne i Hercegovine, sakrije, ošteti, uništi ili učini neupotrebljivim tuđi predmet ili ispravu koja služi dokazivanju.*

16. Ovo krivično djelo se nalazi u Glavi XX Krivičnog zakona BiH, u grupi kirivičnih djela protiv pravosuđa kojim se štiti pravilno, zakonito i nesmetano vođenje navedenih postupaka, kao i interes društva da se činjenice od značaja za iste utvrđuju slobodno i bez protivpravnih uticaja. Dakle, njegova suština se ogleda u ponašanjima kojima se onemogućava ili otežava dokazivanje relevantnih činjenica, odnosno pribavljanje i korištenje dokaza u postupcima pred institucijama Bosne i Hercegovine.

17. Pored navedenog, vijeće ističe da je objektivno obilježje krivičnog djela ostvareno samim preduzimanjem radnje kojom se sprečava dokazivanje, pri čemu za postojanje djela nije nužno da je dokazivanje u potpunosti onemogućeno, već je dovoljno

da je ono otežano ili dovedeno u pitanje. U tom smislu, zakon ne zahtijeva nastupanje konkretne štetne posljedice po ishod postupka, već je krivično djelo dovršeno već samim izvršenjem protivpravne radnje. S druge strane, a kada je u pitanju subjektivni element ovog krivičnog djela bitno je naglasiti da se isto može počiniti samo sa direktnim umišljajem, odnosno da je optužena osoba bila svjesna da svojim ponašanjem sprečava ili otežava dokazivanje u nekom od postupaka pred institucijama BiH i da je htjela takvu posljedicu. Dakle, da je počinitelj znao da se radi o predmetu koji je od značaja za postupak i da postoji obaveza njegovog oduzimanja i korištenja kao dokaza, ali je uprkos tome svjesno preduzeo radnje usmjerene na onemogućavanje rada nadležnog organa. Takođe, neophodno je da se radi o predmetu koji nije u vlasništvu počinioca, već se mora raditi o tuđem predmetu.

18. Konačno, neophodno je istaći da svojstvo izvršioca nije ograničeno na određeni krug lica, te da ovo krivično djelo može počiniti svako lice koje svojim radnjama utiče na proces dokazivanja, bez obzira na njegov procesni položaj, iz kog razloga zakon predviđa pojačanu krivičnopravnu zaštitu pravosuđa, imajući u vidu značaj dokaza za pravilno i zakonito donošenje sudskih odluka.

19. Uzimajući u obzir naprijed navedeno, ovo vijeće je iz izvedenih dokaza nesporno utvrdilo da je optužena, svjesna postojanja sudskog, odnosno krivičnog postupka u konkretnom slučaju, kao i značaja spornog predmeta za dokazivanje odlučnih činjenica, preduzela radnje kojima je znatno otežala njegovo oduzimanje i korištenje kao dokaza. Takvo postupanje predstavlja kvalifikovani oblik ovog krivičnog djela iz stava 2. člana 236. KZBiH, budući da se odnosi na skrivanje, uklanjanje ili onemogućavanje pribavljanja predmeta koji služi ili može služiti kao dokaz u krivičnom postupku.

20. Naime, potvrđenom optužnicom optužena se tereti da je 18.12.2023. godine, oko 18,00 sati, u svojstvu branioca Ranka Debeveca, svjesna svojih protivpravnih radnji i htijajući to, sa ciljem da u predmetnom krivičnom postupku znatno oteža dokazivanje krivičnih djela koja se stavljaju na teret njenom branjeniku pred ovim Sudom, nakon što je Ranko Debevec iz torbe koju je držao kod sebe, izvadio mobilni telefon, te isti pružio prema njoj, takođe svjesna i znajući da navedeni mobilni telefon treba biti privremeno oduzet po Naredbi Suda Bosne i Hercegovine i da isti služi dokazivanju u krivičnom postupku protiv Debevec Ranka, od istog preuzela telefon na način da je uzela svoju torbu sa stola i istu pomjerila prema Ranku Debevecu, nakon čega je isti ubacio telefon u torbu, na koji način je navedeni mobilni telefon Ranka Debeveca sakrila u svoju torbu, sa ciljem da skrivanjem predmeta, odnosno mobilnog telefona koji služi dokazivanju, znatno oteža dokazivanje u postupku protiv Ranka Debeveca, pred Sudom Bosne i Hercegovine.

21. Prije davanja analize dokaza kojim se vijeće rukovalo u pogledu donošenja predmetnog zaključka o krivici optužene, ovo vijeće je razmotrilo prigovor odbrane iznesen kako tokom prvostepenog postupka, tako i u žalbi na prvostepenu presudu, pri kojem je ostala i na pretresu pred apelacionim vijećem, a koji se ticao dokazanosti od strane optužbe bitnog obilježja predmetnog krivičnog djela, odnosno postojanja sudskog postupka. Naime, a prema stavu odbrane to bitno obilježje krivičnog djela je u konkretnom slučaju izostalo s obzirom da se postupak u kojemu ne postoji bilo kakva uloga suda, ne može smatrati sudskim u smislu člana 236. stav 2. KZBiH. Osim ove, odbrana u završnim riječima pronalazi manjkavosti optužnice i u činjenici da ista ne sadrži naznaku da sporni predmet (mobilni aparat) uopšte ima svojstvo da bi bio podoban za dokazivanje u sudskom postupku, bez obzira na činjenicu što je isti proizašao iz nezakonitog pretresa.

22. Razmatrajući prigovor odbrane kojim se osporava postojanje zakonskih obilježja krivičnog djela, uz obrazloženje da je radnja skrivanja predmeta koji može poslužiti kao dokaz preduzeta prije nego što je započet sudski postupak, te da stoga nisu ostvarena sva obilježja krivičnog djela, ovo vijeće nije moglo prihvatiti.

23. Naime, kako je to naprijed dijelom navedeno, krivično djelo sprečavanja dokazivanja iz člana 236. stav 2. KZBiH ima za cilj zaštitu pravilnog i nesmetanog utvrđivanja činjenica u sudskom, odnosno krivičnom postupku što u konkretnom slučaju i jeste, odnosno zaštitu dokaznog postupka od radnji kojima se dokazi skrivaju, uništavaju ili na drugi način čine nedostupnim organima postupka. U tom smislu, ovo vijeće nalazi da zakonska norma ne štiti isključivo formalnu fazu postupka pred sudom, već cjelokupan proces otkrivanja, prikupljanja i izvođenja dokaza koji započinje već prvim procesnim radnjama nadležnih organa usmjerenim na otkrivanje i dokazivanje krivičnog djela. Stoga se pojam postupka u smislu predmetnog krivičnog djela ne može tumačiti restriktivno, odnosno samo kao faza koja započinje potvrđivanjem optužnice ili preduzimanjem radnji od strane suda, već se isti mora posmatrati u širem smislu, obuhvatajući i radnje organa gonjenja koje prethode formalnom sudskom postupku, a koje su neposredno usmjerene na utvrđivanje činjenica i prikupljanje dokaza u vezi sa određenim krivičnim djelom.

24. U konkretnom slučaju iz utvrđenih činjenica proizlazi da je lice koje je mobilni telefon ubacilo u torbu optužene prethodno lišeno slobode od strane nadležnih policijskih službenika, što predstavlja procesnu radnju koja se preduzima u okviru krivičnog postupanja nadležnih organa. Lišenje slobode predstavlja početnu fazu aktivnog postupanja organa gonjenja u konkretnom predmetu, kojom započinje proces utvrđivanja relevantnih činjenica i prikupljanja dokaza. S tim u vezi, vijeće nalazi da je upravo u takvim okolnostima optužena omogućila da se predmetni mobilni telefon sakrije u njenoj torbi, čime je isti učinjen nedostupnim organima postupka. Pri tome je, imajući u vidu okolnosti pod kojima je radnja preduzeta, optužena nesumnjivo bila svjesna da se prema licu koje je ubacilo telefon preduzimaju službene radnje nadležnih organa, te da predmetni mobilni telefon može imati značaj dokaza u daljem toku krivičnog postupka, a koje činjenice joj nisu mogle ostati nepoznate i zbog činjenice da je sama optužena radnje preduzela u statusu profesionalca, advokata. Slijedom navedenog, vijeće nalazi da radnja skrivanja predmeta nije izvršena izvan konteksta krivičnog postupanja nadležnih organa, već upravo u situaciji kada je postupak faktički započeo preduzimanjem radnje lišenja slobode njenog branjenika i drugih službenih radnji usmjerenih na otkrivanje i dokazivanje krivičnog djela.

25. S druge strane, prihvatanje tumačenja koje nudi odbrana, prema kojem bi se predmetno krivično djelo moglo izvršiti tek nakon formalnog započinjanja sudskog postupka, dovelo bi do sužavanja zaštite koju zakon pruža dokaznom postupku i omogućilo bi da radnje skrivanja ili uništavanja dokaza preduzete u ranoj fazi postupanja organa gonjenja ostanu izvan krivičnopravne zaštite, što sasvim realno nije bila namjera zakonodavca.

26. Nadalje, vijeće je razmotrilo i prigovor odbrane da tužilaštvo nije dokazalo da predmetni mobilni aparat služi ili da je mogao poslužiti kao dokaz u sudskom postupku, odnosno da nije dokazano svojstvo predmeta koje bi ga činilo podobnim za dokazivanje, te ga je našlo neosnovanim.

27. Naime, mobilni aparat u svojoj suštini predstavlja uređaj za elektronsku komunikaciju i pohranu podataka, koji po svojoj prirodi i tehničkim karakteristikama omogućava evidentiranje i čuvanje različitih vrsta zapisa (telefonskih poziva, SMS/MMS

poruka, internet komunikacije, fotografija i drugih digitalnih sadržaja), te kao takav objektivno posjeduje svojstva predmeta koji može sadržavati podatke relevantne za utvrđivanje odlučnih činjenica u konkretnom krivičnom postupku, odnosno u postupku koji je vođen protiv tadašnjeg branjenika optužene, a sve s obzirom na prirodu krivičnih djela za koja se teretio (zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 220. stav 1. KZBiH i krivotvorenje službene isprave iz člana 226. stav 2. KZBiH).

28. Nadalje, ovo vijeće je stava da sam mobilni aparat, kao fizički nosilac podataka, u procesnopravnom smislu, ne predstavlja dokaz u užem smislu te riječi, već izvor dokaza, odnosno sredstvo iz kojeg se pribavljaju dokazne informacije, te da dokaz, u formalnom smislu, čine podaci i sadržaji koji se iz takvog uređaja izdvajaju. Prema tome, ocjena o podobnosti predmeta za dokazivanje ne zavisi od već utvrđenog sadržaja, nego od njegove objektivne sposobnosti da bude izvor relevantnih informacija.

29. U pogledu obilježja krivičnog djela sprečavanje dokazivanja, vijeće naglašava da je objekt radnje izvršenja predmet koji služi dokazivanju, odnosno predmet koji je po svojoj prirodi i konkretnim okolnostima podoban za dokazivanje, a što mobilni aparat nesumnjivo jeste. U tom kontekstu, vijeće je razmotrilo i stav odbrane na koji se pozvala u svojim završnim riječima, a prema kojem bi, da je zakonodavac htio inkriminirati skrivanje predmeta ili isprava koje bi tek eventualno mogle postati dokaz u nekom budućem i neizvjesnom postupku, upotrijebio formulaciju „*koji bi mogli poslužiti dokazivanju*“, a ne „*koji služe dokazivanju*“. Međutim, takvo tumačenje vijeće nije moglo prihvatiti.

30. Naime, jezičko tumačenje navedene zakonske odredbe ne može se izdvajati od njenog logičkog i teleološkog smisla. Izraz „*služe dokazivanju*“ ne može se shvatiti restriktivno, na način da podrazumijeva isključivo predmete čiji je dokazni značaj već konkretizovan i formalizovan u toku postupka. Naprotiv, taj izraz obuhvata i predmete koji, prema svojoj prirodi i vezi sa konkretnim događajem, imaju suštinsku sposobnost da budu korišteni za utvrđivanje činjenica, odnosno koji su podobni da posluže kao izvor dokaza. Prihvatanje tumačenja odbrane vodilo bi preuskom shvatanju zakonskog obilježja, kojim bi zaštita dokaznog postupka bila ograničena samo na dokaze koji će nedvojbeno biti izvedeni, odnosno predloženi u optužnici, dok bi izvan krivičnopravne zaštite ostali predmeti sa očiglednim dokaznim potencijalom, čime bi se dovela u pitanje svrha inkriminacije, a to je osiguranje nesmetanog utvrđivanja istine i zaštita integriteta dokaznog postupka. Stoga, vijeće nalazi da zakonska formulacija „*predmeti koji služe dokazivanju*“ obuhvata sve predmete koji imaju objektivnu i realnu dokaznu funkciju ili potencijal u vezi sa konkretnim slučajem, bez potrebe da je njihova upotreba u postupku već izvjesna ili formalno realizovana.

31. Shodno navedenom, vijeće je zaključilo da predmetni mobilni aparat predstavlja podoban izvor dokaza, odnosno predmet koji služi dokazivanju u smislu relevantne zakonske odredbe. Sakrivanjem aparata, optužena je svjesno prekinula uzročnu vezu između izvora dokaza i sudnice, što predstavlja dovršeno kazneno djelo, bez obzira na to kakav bi bio konačan kvalitet informacija unutar aparata, te su prigovori odbrane odbijeni kao neosnovani.

32. Utvrđujući krivicu optužene, vijeće je prije svega cijenilo iskaze svjedoka, policijskih službenika Bojana Bojića i Dragana Pekića koji su neposredno uočili predmetnu radnju, te o istoj dali detaljne, jasne i međusobno saglasne iskaze, koji su u potpunosti potkrijepljeni okolnostima pod kojima su dati. Vijeće, na ovom mjestu ističe da navedeni iskazi nisu dovedeni u pitanje osporavanjem odbrane, budući da su zasnovani na

neposrednim opažanjima svjedoka, logični su, uvjerljivi i bez bitnih protivrječnosti, te kao takvi predstavljaju pouzdan dokaz o odlučnim činjenicama. Konačno, iskazi navedenih svjedoka, prema ocjeni ovog vijeća, korespondiraju u cijelosti i sa iskazom tada osumnjičene datim u istrazi na zapisnik o ispitivanju osumnjičene, kao i dobrim dijelom sa njenim iskazom datim na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka.

33. Prije svega, vijeće je izvršilo ocjenu dijelova iskaza svjedoka – ovlaštenih službenih lica koja su neposredno učestvovala u lišenju slobode osumnjičenog, dovodeći njihove navode u međusobnu vezu, kao i u vezu sa ostalim provedenim dokazima. Iz njihovih iskaza proizlazi da u momentu lišenja slobode nad osumnjičenim nije izvršen lični pretres na licu mjesta, već da je isti odmah stavljen pod kontrolu i obaviješten da će se pretres izvršiti u službenim prostorijama Državne agencije za istrage i zaštitu.

34. Tako je svjedok optužbe Bojan Bojić, zaposlenik u Kriminalističko-istražnom odjelu Državne agencije za istrage i zaštitu, na mjestu višeg inspektora, na glavnom pretresu detaljno opisao cijeli kontekst događaja, izjavljujući kako je postupao kao ovlaštena službena osoba u svojstvu vođe tima, u predmetu protiv tada osumnjičenih Ranka Debeveca, predsjednika Suda BiH i direktora OSA-e, Osmana Mehmedagića. Naime, na te okolnosti svjedok je dao detaljan iskaz na okolnosti njegovog postupanja i postupanja drugih članova timova koji su imali zadatak lišenja slobode navedenih osumnjičenih dana 18.12.2023. godine, a sve na temelju tužilačke naredbe. U tom smislu, svjedok je izjavio kako se on nalazio u timu koji je bio zadužen za lišenje slobode predsjednika Suda BiH, Ranka Debeveca, te da su s ciljem izvršenja tužilačke naredbe službenim vozilom uputili u restoran "Luka" u Sarajevu gdje se nalazio Ranko Debevec, na kojem mjestu je isti lišen slobode na način i uz puno uvažavanje funkcije na kojoj se tada nalazio osumnjičeni.

35. Navedeno je u cijelosti potvrdio i svjedok Dragan Pekić, drugi inspektor koji je zajedno sa svjedokom Bojićem bio zadužen za lišenje slobode Ranka Debeveca. Naime, pomenuti svjedok je postupajući kao viši inspektor u pravnom odjeljenju odsjeka za sprečavanje i otkrivanje kriminala u Državnoj agenciji za istrage i zaštitu, svjedočeći na okolnost lišenja slobode Debeveca naveo da se 18.12.2023. godine, negdje između 14:30 i 15:00 sati, sa kolegama iz tima zaputio u navedeni ugostiteljski objekat, gdje su ulasku u prostorije restorana zatekli lice Ranko Debevec koji je bio u društvu. U nastavku svog svjedočenja, svjedok je istakao kako su tom prilikom pisanu naredbu Tužilaštva za lišenje slobode uručili Debevecu, objasnili razloge dolaska, te ga zamolili da krene s njima u prostorije Državne agencije za istrage i zaštitu gdje će biti lišen slobode i da će se tu izvršiti pretres lica u skladu sa zakonom, a sve kako bi, prema riječima svjedoka: *„... izbjegli da kažem neke drame i to da ne bi radili pretres lica s obzirom da se radi o predsjedniku Suda poštujuću navedenu funkciju“*, s čime se Debevec složio te su zajedno krenuli prema službenom vozilu Agencije.

36. Na okolnost lišenja slobode Ranka Debeveca u spis je uložena i materijalna dokumentacija u vidu Zapisnika o lišenju slobode Ranka Debeveca, Državna agencija za istrage i zaštitu BiH broj: 16-04/2-24/23 od 18.12.2023. godine.

37. Nastavljajući svoje svjedočenje, na okolnosti predmetnog događaja svjedok Pekić je izjavio da je Ranko Debevec u prostorijama Agencije iskoristio svoje zakonsko pravo te je obavijestio porodicu da je lišen slobode, kao i kontaktirao svoju braniteljicu, advokata Vasviju Vidović čiji su dolazak u službene prostorije potom čekali. Prema daljim navodima ovog svjedoka, u međuvremenu su policijski službenici pokušali da izvrše pretres lica predviđen članom 64. stav 2. tačka d) ZKPBiH koji se radi bez pisane naredbe

i bez prisustva svjedoka, kojoj radnji se Ranko Debevec oštro usprotivio. Svjedok je posebno naglasio da je Debevec stavio dva telefona ispred sebe na stol za kojim je sjedio i rekao im je da ne postoji opasnost da će ih uništiti, s tim da su policijski službenici znali da postoji i treći telefon kojeg Debevec nije stavio na stol ispred sebe, s obzirom da je prilikom izlaska iz ugostiteljskog objekta treći telefon Debevec pokušao dati svom vozaču, što je primjećeno i na šta su inspektori reagovali odnosno nisu dopustili da se telefon preda vozaču. Dakle, prema navodima svjedoka, dva telefona i torba lišenog slobode su se nalazili na stolu te kada su službenici prišli da izvrše pretres, Debevec je uzeo svoje stvari i rekao da ih ne želi predati. Svjedok je potom detaljno objasnio situaciju u kojoj su se našli, navodeći da su službena lica pokušavala da izbjegnu eskalaciju situacije, dok se Debevec istima obraćao uz prijetnje i svaki put kada bi bio pokušao pretres, on bi telefone uzimao pa ih vraćao u torbu. Takođe, svjedok je ustvrdio da je Debevec kroz razgovor sa policijskim službenicima insistirao da se u konkretnom slučaju radi o primjeni člana 66. ZKPBiH koja predviđa oduzimanje predmeta bez naredbe Suda, ističući da ne postoji opasnost od odlaganja i da im je tražio pismenu naredbu, uz riječi da nijedan Sud neće izdati naredbu za njegov pretres.

38. S obzirom na nesvakidašnju situaciju u kojoj su se našli, svjedoci su potvrdili da su kontaktirali postupajuću tužiteljicu te je zamolili da uz prijedlog Sudu za izdavanje naredbe za pretres stana i vozila Debeveca, za koji su znali da će biti upućen Sudu, tužiteljica dodatno uputi prijedlog i za pretres lica, kako bi inspektori imali pisanu naredbu i kako bi im, kako je to naveo svjedok Pekić: „...*bilo olakšano postupanje i eto kako da kažem i na taj način manji otpor i bez prinudne upotrebe bilo kakve sile izvršili pretres lica.*“¹.

39. Nadalje, svjedok Pekić se izjasnio da su obavijestili Debeveca da je upućen prijedlog za izdavanje pismene naredbe, te je u nastavku događaja u prostorije Državne agencije za istrage i zaštitu pristupila optužena Vasvija Vidović u svojstvu braniteljice osumnjičenog Debeveca. Svjedoci Pekić i Bojić su u ovom dijelu iskaza, sasvim saglasno i razložno opisali Sudu tačan slijed događaja od dolaska braniteljice osumnjičenog Debeveca, pri čemu je Pekić naveo da su optuženu obavijestili zbog čega je Ranko Debevec lišen slobode i o problemima s kojima su se suočavali tada, u smislu da je odbijao da preda telefone i da se protivio bilo kakvom pretresu, kao i da su bili korektni, te da to nisu htjeli da rade u ugostiteljskom objektu pred drugim gostima. Na upit tužiteljice kako je optužena reagovala na te informacije, svjedok Pekić se izjasnio da je bila iznenađena, a u odnosu na policijske službenike, svjedok se izjasnio *“iskreno svima nam je bilo olakšanje kad neko dođe ko je s njegove strane da ga malo umiri.*“². Istovjetan iskaz u ovom dijelu dao je i svjedok Bojić, koji se izričito i uvjerljivo izjasnio da su obavijestili braniteljicu osumnjičenog o činjenici da još uvijek nisu izvršili pretres i da su u iščekivanju pisane naredbe Suda za pretres lica, jer su istražitelji izvršili procjenu da je osoba pod nadzorom i da se nalazi u službenim prostorijama Agencije.

40. Odbrana je u završnom izlaganju pokušala osporiti iskaze Bojića i Pekića u dijelu u kojem su govorili da su upoznali optuženu da su tražili naredbu za pretres lica, navodeći da to nije tačno. S tim u vezi, odbrana je istakla, a kako to proizlazi iz dokaza DO-1 i DO-2, da je pismeni prijedlog za izdavanje naredbe za pretres stigao u Sud 18.12.2023. godine u 18,00 sati, da je u CMS od strane dežurnog sudije naredba za

¹ Iskaz svjedoka Pekića s ročišta za nastavak glavnog pretresa od 23.07.2024. godine

² Ibid.

pretres zavedena tek u 20,20 sati, a da je naredba od strane Ranka Debeveca zaprimljena u 23,20 sati, dok se u optužnici protiv Vasvije Vidović navodi da se inkriminirani događaj desio oko 18,00 sati odnosno da nije postojala naredba Suda da se mobilni telefon marke „Samsung“ oduzme. Prema tvrdnji odbrane, navedeno znači da ovlaštena službena lica nisu mogla reći optuženoj da su tražili sudsku naredbu, jer je očigledno prijedlog Tužilaštva primljen na Sud tek u 18,00 kada je okončan kontakt optužene sa policijskim službenicima.

41. Vijeće ovakvu tezu odbrane nije prihvatilo, imajući u vidu da ista zanemaruje sam slijed događaja, i to da se prvenstveno Ranko Debevec protivio bilo kakvom pretresu bez pismene naredbe, zatim vremenski period od momenta kada su ovlaštena službena lica obavijestila postupajuću tužiteljicu, kojoj je trebalo vremena da sačini i podnese pismeni prijedlog Sudu, da se takav prijedlog zaprimi u Sud, donese pismena naredba Suda i kao takva uruči Debevecu, a što prema stavu Suda svakako čini kontinuitet radnji dokazivanja i samo potvrđuje istinitost kazivanja svjedoka, da su tražili pismenu naredbu zbog svih okolnosti koje su im otežavale postupanje.

42. Dakle, utvrđujući postojanje umišljaja optužene da znatno oteža dokazivanje u krivičnom postupku koji se vodi protiv njenog tadašnjeg branjenika, skrivajući predmet koji je trebao biti oduzet, kao i utvrđivanje svijesti optužene o protivpravosti postupanja, Sud je cijenio sadržaj iskaza svjedoka Pekića i Bojića koji su saglasni u pogledu činjenice da su obavijestili optuženu o svim problemima s kojima su se suočavali u pogledu pretresa lica, odnosno da se lice lišeno slobode oštro protivilo pretresanju, kao i da su zatražili izdavanje pismene naredbe za pretres, kako bi im postupanje, odnosno oduzimanje predmeta, bilo olakšano.

43. Da ovi svjedoci govore istinu, potvrdila je i lično optužena u zapisniku o ispitivanju osumnjičene iz istrage, kada je navela: *„Mogu reći da je bio vrlo uznemiren i pod stresom, te sam ja u nekoliko navrata ulazila i izlazila iz te prostorije, a sve u nadi da ću ga uspjeti smiriti, a kako bi službenici SIPA izvršili pretres, jer se on tome protivio. U jednom momentu razgovarali smo o pismenoj naredbi za pretresanje obzirom da se on protivio da mu se prilikom pretresa pri lišenju slobode oduzme torba koju je sa sobom nosio i dva telefona koja je već odložio na sto ispred nas.“*³

44. Dakle, upoređujući u osporavanim detaljima različite iskaze optužene date u statusu osumnjičene i onoga što je govorila na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka, vijeće je prihvatilo iskaz koji je optužena dala u fazi istrage dana 20.12.2023. godine i na osnovu istog utvrdilo odlučnu činjenicu, i to, da su ovlaštena službena lica optuženu nesumnjivo upoznali sa činjenicom postojanja zahtjeva za izdavanja pismene naredbe za pretres. Vijeće je našalo potpuno nelogičnom tvrdnju optužene, da nije bila upoznata sa tom činjenicom, jer je sama optužena upravo u daljim navodima svoje izjave date na glavnom pretresu u svojstvu svjedoka, na određeni način istu i potvrdila, i to kroz navod: *„Drugo, ja, ono što sam ja objasnila jeste da su to pravo izgubili“*. Naime, potpuno je nelogično s jedne strane tvrditi, odnosno osporavati saznanje da su ovlaštena službena lica zatražila izdavanje naredbe za pretres njenog klijenta, a s druge strane isticati da su oni (ovlaštena službena lica) to pravo izgubili. Dakle, postavlja se pitanje kako je optužena mogla tvrditi da su ovlaštena službena lica izgubila pravo tražiti izdavanje pismene naredbe za pretres od strane suda, ako sama optužena kako to tvrdi, nije bila upoznata sa

³ DT-15 Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Vasvije Vidović, Tužilaštvo BiH od 20.12.2023. godine

tom namjerom ovlaštenih službenih lica, odnosno svjedoka Pekića i Bojića. Dakle, vijeće je steklo utisak da je optužena kroz ovako kontradiktorne navode pokušala isključiti to saznanje, te istovremeno isključiti postojanje svijesti o namjeri pretresanja njenog branjenika u svrhu prikupljanja dokaza, a u koje nesumnjivo spada i predmetni mobilni aparat koji je trebao biti privremeno oduzet u svrhu dokazivanja.

45. Nadalje, nastavljajući svoje svjedočenje na okolnosti događaja koji su uslijedili po dolasku braniteljice osumnjičenog, svjedok Pekić je izjavio da nakon što je zajedno sa drugim prisutnim policijskim službenicima obavio razgovor sa braniteljicom, istoj je omogućen razgovor s njenim branjenikom, Rankom Debevecem. Svjedok je opisao da su se nalazili u prostoriji broj 121 odakle su svi izašli da bi omogućili nesmetan razgovor između branioca i njegovog klijenta. Svjedok je objasnio da je prostorija pod brojem 121 zapravo prostorija predviđena za saslušanje svjedoka, ispitivanje osumnjičenih, te da se koristi i za službenu radnju prepoznavanja lica jer se s jedne strane kancelarije, nasuprot zidu s vratima, nalazi ogledalo, dok je sa stražnje strane prostorija gdje se nalazi to lice koje vrši prepoznavanje. Svjedok se izjasnio da su policijski službenici napustili prostoriju 121, ali su ostavili otvorena vrata kako bi imali vizuelni nadzor nad njima, međutim osumnjičeni Debevec se protivio takvom postupanju te je ustao i zatvorio vrata. Rekao je da mu je onemogućeno usmeno pravo da razgovara sa svojim braniocem, na šta mu je kolega Bojić rekao da ne smije to raditi te je isti otvorio vrata radi održavanja vizuelnog nadzora nad licem. Međutim, osumnjičeni je ponovo insistirao da vrata budu zatvorena, te nakon što ih je osumnjičeni ponovo zatvorio, svjedok se sa kolegom Bojićem uputio prema prostoriji iz koje se vizuelno vidi unutrašnjost kancelarije 121, navodeći *„...ja sam se u tom momentu sjetio te prostorije i ja sam potrčao da uđem u tu prostoriju iako je bio kraj radnog vremena. Mladen Marić koji je sjedio u toj kancelariji kroz koju se ulazi u tu prostoriju je bio unutra. Za mnom je krenuo kolega Bojić, ja sam prvi ušao u kancelariju i gledali smo šta se dalje dešava.“*⁴

46. Opisujući događaje koji su uslijedili u prostoriji 121, svjedok Pekić je najprije opisao unutrašnjost prostorije, navodeći da je osumnjičeni Debevec sjedio s desne strane stola, dok je optužena Vidović također sjela s desne strane ali bliže vratima. Razmak između njih dvoje je bio oko pola metra do metar. Optužena Vidović je imala sa sobom torbu koju je stavila odmah na početak stola koju je, kako je to svjedok vidio iz druge prostorije, s početka stola prinijela između sebe i osumnjičenog Debeveca i stavila je tu, nakon čega su razgovarali. Svjedok je dalje opisao ponašanje i radnje osumnjičenog Debeveca, navodeći da se isti osvrtao lijevo i desno nakon čega je izvadio svoj telefon iz torbe (svoje aktovke) i stavio ga u torbu optužene Vidović. Potom je svjedok pojasnio da se torba nalazila između njihove dvije stolice, u predjelu bokova između sada optužene i tada osumnjičenog Debeveca, da bi nakon što je u istu ubačen telefon, optužena torbu vratila u početni položaj, gdje se nalazila i po ulasku braniteljice u prostoriju 121.

47. Na iste okolnosti, izjašnjavao se i svjedok Bojić, iznoseći svoja saznanja o relevantnim okolnostima slučaja. Svjedok Bojić je izjavio da je optužena Vidović, tada braniteljica osumnjičenog ušla u prostoriju 121 i sjela s desne strane, nasuprot osumnjičenom Debevecu navodeći da je sjedila na udaljenosti od jednog metra od osumnjičenog. Opisujući gdje se nalazila sporna torba optužene, svjedok je izjavio da je

⁴ Iskaz svjedoka Pekića s ročišta za nastavak glavnog pretresa od 23.07.2024. godine

bila s lijeve strane koju je optužena potom primakla, a da je osumnjičeni Debevec odnekud izvadio telefon i jednostavno ubacio u torbu svoje braniteljice.

48. Odbrana je u završnom izlaganju pokušala osporiti vjerodostojnost iskaza ova dva svjedoka, navodeći da isti nisu saglasni u pogledu položaja optužene Vidović naspram osumnjičenog Debeveca. U tom smislu je ukazano da je Pekić u svom iskazu izjavio da su Debevec i Vidović sjedili jedno pored drugog, dok je Bojić izjavio da su sjedili jedno naspram drugog, a što je potvrdila i optužena u svom iskazu na glavnom pretresu. Navedeno, prema tvrdnji odbrane, znači da Vidović nije mogla postupiti na način kako je to svjedok Pekić izjavio, odnosno nije mogla prinijeti torbu između bokova, čime Tužilaštvo dokazuje namjeru skrivanja.

49. Vijeće je razmotrilo prigovore odbrane kojima se osporava vjerodostojnost iskaza svjedoka – ovlaštenih službenih lica, a koji se zasnivaju na navodnoj nesaglasnosti u pogledu međusobnog položaja optužene i osumnjičenog u relevantnom momentu događaja.

50. U tom smislu, odbrana s pravom ukazuje da iz iskaza proizlazi određena razlika, budući da je jedan svjedok naveo da su optužena i osumnjičeni sjedili jedno pored drugog, dok je drugi svjedok izjavio da su sjedili jedno naspram drugog, što je u svom iskazu potvrdila i optužena. Međutim, po ocjeni vijeća, navedena razlika ne predstavlja kontradikciju od takvog značaja koja bi dovela u pitanje vjerodostojnost iskaza ovih svjedoka u cjelini.

51. Naime, vijeće cijeni da se radi o sporednoj okolnosti koja se odnosi na percepciju prostornog rasporeda učesnika događaja, a koja je podložna različitom opažanju i naknadnom reprodukovanju, posebno imajući u vidu protek vremena, dinamičnost same situacije, kao i činjenicu da su svjedoci postupali u svojstvu ovlaštenih službenih lica u konkretnim operativnim okolnostima. U takvim uslovima, izvjesna odstupanja u pogledu detalja poput tačne pozicije sjedenja ne samo da su očekivana, već ne dovode u pitanje suštinsku saglasnost njihovih iskaza u pogledu odlučnih činjenica.

52. Dalje, vijeće nalazi da navedena razlika nema odlučujući značaj za zaključivanje o radnji koja se optuženoj stavlja na teret, budući da ni iz jednog od iskaza ne proizlazi isključivost koja bi objektivno onemogućila opisano postupanje. Drugim riječima, sama činjenica da su svjedoci različito opisali međusobni položaj ne isključuje mogućnost da je optužena postupila na način kako je to jedan od svjedoka naveo, posebno kada se ti navodi posmatraju u kontekstu cjelokupnog toka događaja. Pri tome, vijeće posebno ima u vidu da su iskazi ovih svjedoka u bitnim elementima međusobno saglasni, logični i potkrijepljeni ostalim izvedenim dokazima, te da ne postoje indicije koje bi ukazivale na njihov eventualni interes ili motiv da neosnovano terete optuženu ili da svjesno iznose neistinite navode. Kao ovlaštena službena lica, isti su postupali u okviru svojih zakonskih ovlaštenja, te vijeće ne nalazi razloge da posumnja u njihovu nepristrasnost i vjerodostojnost.

53. Kako su se okolnosti dalje odvijale, opisao je svjedok Pekić, navodeći da su bili zatečeni onim što su vidjeli i nisu mogli da vjeruju šta se dešava. Svjedok je takođe istakao da pozvao telefonom šefa Ivana Drljaču, objasnio mu šta se dogodilo, te je rekao da će o svemu obavijestiti postupajuću tužiteljicu, što je i učinio. Takođe je naveo da je tužiteljici saopštio da će pitati braniteljicu Vidović da li je kod nje neki predmet ili telefon Ranka Debeveca kako bi izbjegli dalju eskalaciju, što je isti i učinio, a što proizlazi iz saglasnih izjava svjedoka Pekića i Bojića. Naime, prema iskazu ovih svjedoka, optužena

Vidović se sa svojim branjenikom zadržala u prostoriji 121 još oko 10-tak minuta nakon što je Debevec u njenu torbu ubacio mobilni telefon. Po završetku razgovora sa svojim branjenikom, otvorena su vrata i policijskim službenicima je saopšteno da su završene interne konsultacije.

54. Dakle, analizom izvedenih dokaza, prvenstveno iskaza svjedoka Pekića i Bojića koji su saglasni i konzistentni u pogledu suštinskih detalja, vijeće je nedvojbeno zaključilo da je optužena u toku konsultacija sa svojim tadašnjim branjenikom dok su bili sami u prostoriji, prinijela svoju torbu prema Ranku Debevecu koji je ubacio svoj telefon u nju. Sve naprijed navedene okolnosti uzete u cjelokupnosti, tvore zaključak da je optužena sakrila telefon koji je trebao biti oduzet od osobe koja je lišena slobode, kao i da je ista bila svjesna protivpravnosti svog postupanja, što nesumnjivo potvrđuje umišljaj optužene usmjeren ka prikrivanju predmeta koji može poslužiti u dokazivanju u sudskom postupku i umišljaj usmjeren upravo da se na taj način, takvim prikrivanjem predmeta znatno oteža takvo dokazivanje.

55. Da je umišljaj optužene bio usmjeren ka znatnom otežavanju dokazivanja u krivičnom postupku protiv Ranka Debeveca proizlazi iz cjelokupnog konteksta događaja koji se odvio kritičnog dana. Naime, kako je to već prethodno obrazloženo, optužena je bila upoznata da se Ranko Debevec oštro protivi pretresu i oduzimanju predmeta, kao i da je uznemiren zbog činjenice da nakon lišenja slobode slijedi radnja pretresanja lica i oduzimanja predmeta koji se nalaze kod njega. Nadalje, kako to proizilazi iz izjava svjedoka, Ranko Debevec je ispred sebe stavio dva telefona za koja nije imao namjeru da budu sakrivena, dok je treći telefon, kojeg je ubacio u torbu optužene, bio kod optuženog, odvojen od preostala dva telefona koja su se nalazila na vidnom mjestu i koja nije pokušavao prikriti od policijskih službenika.

56. Dakle, vijeće je poklonilo vjeru svjedocima Pekiću i Bojiću, smatrajući da se radi o kredibilnim svjedocima koji su iskreno iznijeli tok spornog događaja, te da isti nisu imali nikakvog razloga da neosnovano terete optuženu, a sve zbog činjenice da se radi o ovlaštenim službenim licima koji su samo profesionalno obavljali svoja radna zaduženja.

57. Vijeće je imalo u vidu navode odbrane kojima se ukazuje na nesaglasnost u iskazima svjedoka Dragana Pekića na glavnom pretresu i u istrazi, slijedom čega je odbrana kao svoj dokaz uložila i Zapisnik o saslušanju svjedoka Dragana Pekića broj T20 0 KT 0025303 24 od 1.4.2024. godine⁵. Međutim, zaključak je ovog vijeća da je iskaz svjedoka Pekića dat na glavnom pretresu saglasan odnosno identičan u suštinskim pitanjima i odlučnim činjenicama sa izjavom koju je dao na Zapisnik Tužilaštva BiH kao svjedok broj: T20 0 KT 0025303 24 od 1.4.2024. godine, nalazeći neargumentovanom tvrdnju odbrane koja se odnosi na sam kritični momenat ubacivanja telefona u torbu optužene od strane Debeveca odnosno da je svjedok Pekić bio sam u drugoj prostoriji (iza mraz stakla) kada se desio navedeni događaj (strana 5. Zapisnika). Naime, iz iskaza svjedoka Bojana Bojića koji je dat na glavnom pretresu 23.9.2024. godine, proizlazi da su kritičnog momenta ubacivanja telefona u torbu optužene, iza mraz stakla u drugoj prostoriji nalazili svjedok Bojan Bojić, a sa njim Dragan Pekić, te da isti nije siguran da li je tu bio neko drugi. U pogledu činjenice da Dragan Pekić nije bio sam u kritičnom momentu, kako je to tvrdio na glavnom pretresu, ukazuje i sadržaj Službene zabilješke, Državne agencije za istrage i zaštitu BiH broj: 16-04/2-1280/23 od 18.12.2023. godine (DT-12), u kojoj je

⁵ DO-12

detaljno opisan sam inkriminirani događaj i da su u momentu ubacivanja mobilnog telefona u torbu optužene iza mraz stakla u drugoj prostoriji, nalazili inspektori Bojan Bojić, Dragan Pečić i Mario Zahor, koji su potpisali predmetnu službenu zabilješku.

58. Takođe, vijeće je razmotrilo i prigovor odbrane kroz osporavanje postupanja ovlaštenih službenih lica u smislu propusta prilikom lišenja slobode tadašnjeg branjenika optužene, čime su se nastojali diskreditovati i njihovi iskazi, ali prema stavu ovoga vijeća isti nisu mogli biti dovedeni u pitanje. Naime, vijeće je prihvatilo navode ovih svjedoka u dijelu u kojem su isti obrazložili zašto prema licu Ranko Debevec nisu izvršili pretres odmah prilikom lišenja slobode, na koji način bi mu odmah oduzeli mobilne telefone koji su se nalazili kod njega. S tim u vezi, iako se može uočiti da su ovlaštena službena lica u konkretnom slučaju djelimično odstupila od striktno propisanih procedura i okvira svojih prava i obaveza, takvo postupanje nije dovelo automatski u pitanje zakonitost niti vjerodostojnost njihovog djelovanja. Naime, ocjena njihovog postupanja mora se vršiti u kontekstu konkretnih okolnosti slučaja, a ne isključivo formalistički. U datoj situaciji očigledno je da su se ovlaštena službena lica rukovala specifičnošću okolnosti u kojima su postupala, vodeći računa o očuvanju javnog reda, ali i o zaštiti dostojanstva lica lišenog slobode. Posebno treba imati u vidu činjenicu da se radilo o predsjedniku suda, što je zahtijevalo dodatnu obazrivost i odmjerenu postupanju, kako bi se izbjeglo nepotrebno narušavanje njegovog ličnog i profesionalnog digniteta, ali i očuvao ugled pravosudnih institucija. Stoga, eventualna odstupanja od standardne procedure ne mogu se posmatrati kao diskreditirajuća, već kao razumna i proporcionalna reakcija na specifične okolnosti konkretnog događaja, koja nije izašla iz okvira zakonitog postupanja ovlaštenih službenih lica.

59. Konačno, potvrdu iskaza navedenih svjedoka u pogledu načina preuzimanja telefona, odnosno radnje izvršenja djela, kao i svijesti o protivpravosti postupanja, vijeće je našlo i u iskazu same optužene Vasvije Vidović datom u fazi istrage u svojstvu osumnjičene. U navedenoj izjavi optužena (tada osumnjičena) je izjavila „ *U jednom momentu dok smo bili nasamo u prostoriji u njegovoj ruci se pojavljuje treći mobilni telefon, nisam sigurna odakle ga je izvadio da li iz džepa ili iz torbe, i u tom trenutku on taj telefon ubacuje u moju torbu koja se nalazila otvorena na stolu ispred nas. Kada sam to vidjela bila sam u šoku, zbog same činjenice da mi je taj treći telefon ubacio u torbu, a u šoku sam bila i od same atmosfere koju je on napravio. Razmišljala sam šta da uradim, jer sam se našla u situaciji u kojoj se nikad nisam ranije nalazila, te sam odlučila da to ne prijavljujem službenicima SIPA rizikujući da taj telefon iznesem. Žao mi je što se to dogodilo, krivim sebe što nisam bila dovoljno razumna da reagujem pravilno i obavijestim službenike SIPA.*“⁶

60. Istina, optužena je na glavnom pretresu dala iskaz u svojstvu svjedoka, gdje je istakla drugačije viđenje situacije i dala argumente u prilog svom ponašanju, dajući razloge zašto ga ne smatra protivpravnim. Naime, optužena je svjedočeći u odnosu na kritični događaj koji se desio 18.12.2023. godine, na glavnom pretresu iz svoje perspektive detaljno opisala hronologiju istog, na koji način je kontaktirana od strane Ranka Debeveca i na koji način i u koje vrijeme je u svojstvu branioca pristupila u prostorije SIPA-e. Takođe, optužena je detaljno opisala unutrašnjost prostorije u koju je ušla, zatim da je tu zatekla svog klijenta, uočila 2 telefona marke Ajfon (Iphone) i tašnu, dodajući da je atmosfera bila

⁶ DT-15 Zapisnik o ispitivanju osumnjičene Vasvije Vidović, Tužilaštvo BiH od 20.12.2023. godine.

vrlo napeta, te da je pokušala da smiri situaciju. Nadalje, optužena je istakla da je sjela na stolicu nasuprot njenog klijenta, da je tom prilikom inspektorima rekla da su izgubili pravo na pretres njenog klijenta, s obzirom na vrijeme kada je izdata naredba Suda, posebno naglašavajući da je niko od inspektora nije upoznao da Ranko Debevec nije dozvolio da bude pretresen prilikom procesne radnje lišenja slobode, a i da jesu, za istu je to nezamislivo, da to inspektorima može neko ne dozvoliti pretres. Optužena je dalje isktakla da je, nakon što je ostala nasamo sa svojim klijentom, isti izložio svoju situaciju. Opisujući sporni događaj, optužena je izjavila da je u jednom momentu pridigla malo svoju torbu, kako bi uzela svesku, i taman kada je počela da piše, ugledala je nagli pokret rukom Debeveca, te uočila da je u njenu torbu, koja je bila otvorena, Debevec ubacio predmet crne boje -telefon, te da joj je rekao da su to njegove privatne fotografije i slike. U tom trenutku optužena je ostala zatečena, da bi se veoma brzo u odnosu na ubacivanje predmeta, otvorila vrata, te joj je inspektor Pekić rekao da izađe iz prostorije i ponese tašnu što je ona i učinila. Nakon toga, optužena je opisala šta je nakon toga uslijedilo, i to od njenog sprovođenja u drugu prostoriju, do toga šta se dešavalo na skeneru do kojeg je odvedena. Optužena je posebno negirala da je ikada tvrdila da je telefon pronađen u njenoj torbi i zaista njen. Sa navedenim u vezi, a u pravcu argumentacije vlastite teze, optužena, kao i njena odbrana, pored navedenih tvrdnji da nije preduzela radnje opisane u predmetnoj optužnici, da na njenoj strani nije postojao umišljaj, odnosno da njeno postupanje kako ga je ona predstavila isključuje i elemenat protivpravnosti, pronalazi i u činjenici da je optužena u konkretnom slučaju postupala u svojstvu branioca, što je iziskivalo i dosljedno poštivanje odredbi Kodeksa advokatske etike. Naime, a prema stavu odbrane optužene, u istom se jasno navodi da je advokat u pravilu obavezan čuvati kao advokatsku tajnu sve što mu je stranka povjerila, te da je čuvanje advokatske tajne načelo advokature koje predstavlja bitnu pretpostavku stručnog i savjesnog zastupanja i nezamjenjiv je uslov nezavisnosti i samostalnosti advokatske profesije. Odbrana je dalje citirala Kodeks advokatske etike te istakla da advokat mora djelovati u najboljem interesu svoje stranke i mora staviti interese ispred svojih ili interesa drugih koji su u koliziji sa interesima stranke koju zastupa. U tom pravcu odbrana se pozvala i na određenu sudsku praksu i to presuda *United States v. Judson* broj 322f. 2d 460 i presuda *Souers v. Olwell*.

61. Vijeće nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, nije moglo prihvatiti iskaz optužene dat na glavnom pretresu, cijeneći ga kao nevjerodostojan, nelogičan i očigledno usmjeren ka izbjegavanju krivične odgovornosti. Ovakav zaključak proizlazi iz činjenice da navedeni iskaz u odlučujućim elementima bitno i suštinski odstupa od njenog ranijeg iskaza datog u fazi istrage.

62. Naime, optužena je u istrazi dala precizan i sadržajno konzistentan iskaz, u kojem je jasno i nedvosmisleno opisala način izvršenja krivičnog djela, pri čemu je njen iskaz bio lišen kontradikcija, logički zaokružen i u bitnim dijelovima saglasan sa ostalim izvedenim dokazima. Takav iskaz vijeće je ocijenilo kao vjerodostojan i prihvatilo ga kao osnov za utvrđivanje činjeničnog stanja.

63. Nasuprot tome, prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu, optužena je pokazivala očiglednu nesigurnost i zbunjenost, naročito u momentima kada joj je predočavan sadržaj ranije datog iskaza. U svojim odgovorima bila je neodređena, često kontradiktorna, te je iznosila tvrdnje koje međusobno nisu bile u saglasnosti, niti su se mogle dovesti u logičnu vezu sa prethodno utvrđenim činjenicama. Posebno je značajno da optužena nije ponudila nijedno racionalno, logično uvjerljivo niti pravno relevantno objašnjenje za ovako radikalnu promjenu iskaza, čime je dodatno dovedena u pitanje vjerodostojnost njenih navoda sa glavnog pretresa. Pri tome, vijeće ima u vidu da

optužena nije osporila da je raniji iskaz dala, niti je dovela u pitanje njegovu autentičnost, već je isti nastojala naknadno izmijeniti i relativizirati, bez valjanog obrazloženja za takvo postupanje. Ovakvo držanje optužene, posmatrano u cjelini, ukazuje da je izmijenjeni iskaz dat isključivo sa ciljem izbjegavanja krivične odgovornosti.

64. Pored svega, iskaz optužene koji je dala u svojstvu osumnjičene koji je dala pred tužiocem, a koji je sud prihvatio kao vjerodostojan, u potpunoj je saglasnosti sa navedenim iskazima svjedoka Bojana Bojića i Dragana Pekića, odnosno ovlaštenih službenih lica.

65. Slijedom navedenog, vijeće nije moglo pokloniti vjeru iskazu optužene sa glavnog pretresa, već je, cijeneći njegovu nedosljednost, kontradiktornost i nelogičnost, prihvatilo njen raniji iskaz iz istrage kao uvjerljiv, dosljedan i dokazima potkrijepljen, te je na istom, pored već navedenih iskaza svjedoka zasnovalo svoje činjenične zaključke.

66. Konačno, vijeće je cijeno navode odbrane da optužena, kao advokat i branilac tada osumnjičenog, nije mogla krivično odgovarati za radnje koje su joj stavljene na teret, budući da je postupala u okviru svoje profesionalne dužnosti, kao i da je u konkretnom slučaju bila obavezna postupati u skladu s pravilima advokatske tajne i povjerljivosti odnosa advokat–klijent, međutim ovakav prigovor sud je našao neosnovanim.

67. Prije svega, vijeće ističe da status advokata sam po sebi ne isključuje krivičnu odgovornost, niti advokatska profesija predstavlja imunitet od primjene krivičnog zakonodavstva. Advokatska tajna i pravo na povjerljiv odnos sa klijentom štite isključivo zakonito obavljanje odbrane, ali ne pružaju zaštitu radnjama kojima se svjesno i aktivno onemogućava ili otežava dokazivanje u krivičnom postupku.

68. Iz provedenih dokaza nedvosmisleno proizlazi da optužena nije postupala pasivno, niti se radilo o pukom prihvatanju predmeta radi pravnog savjetovanja. Naprotiv, utvrđeno je da je optužena aktivnom radnjom primakla svoju torbu, omogućivši osumnjičenom da u istu ubaci mobilni telefon koji je imao značaj potencijalnog dokaza u krivičnom postupku, nakon čega je pokušala iznijeti navedeni predmet iz službene prostorije u kojoj se razgovor sa osumnjičenim odvijao. Ovakvo ponašanje, po ocjeni vijeća, predstavlja radnju usmjerenu na izmještanje i prikriivanje dokaza, a ne postupanje u okviru prava na odbranu. Vijeće posebno naglašava da se predmetni događaj odigrao u službenoj policijskoj prostoriji, gdje se dokaz nalazio u neposrednoj dostupnosti nadležnih organa, te da optužena kao advokat nije bila ovlaštena da preuzima, skriva ili iznosi predmete iz takvog prostora. Time je optužena svjesno izašla iz okvira profesionalne uloge branioca i preuzela ulogu aktivnog učesnika u radnji sprečavanja dokazivanja.

69. Takođe, vijeće je razmotrilo prigovor odbrane kojim se ukazuje na status optužene kao advokata i primjenu odredbe člana 65. stav 9. ZKPBiH, te našao da je isti u potpunosti irelevantan za donošenje odluke u ovoj krivičnopravnoj stvari. Naime, odlučne činjenice u konkretnom slučaju odnose se na radnje koje je optužena preduzela, a iz kojih nesumnjivo proizlazi da su istima ostvarena sva bitna obilježja krivičnog djela sprečavanja dokazivanja. Zakonski opis ovog krivičnog djela ne predviđa nikakvo posebno svojstvo učinioca, već jasno upućuje da ga može izvršiti svako lice, pa samim tim i advokat. Slijedom toga, okolnost da optužena ima status advokata ne može imati značaj isključujućeg ili oslobađajućeg osnova u odnosu na njenu krivičnu odgovornost, niti može dovesti u pitanje postojanje bića krivičnog djela. Suprotno stanovište bi značilo nedopušteno proširivanje zakonskih izuzetaka i stvaranje privilegovanog položaja jedne kategorije lica u odnosu na primjenu krivičnog zakonodavstva, za šta ne postoji pravno

uporište. Pri tome, pozivanje na odredbu člana 65. stav 9. ZKPBiH ne utiče na pravnu kvalifikaciju radnji optužene, budući da se tom odredbom uređuje procesnopravno pitanje obaveze predaje predmeta, dok je u konkretnom slučaju odlučno to što je optužena svojim aktivnim postupanjem već realizovala radnju izvršenja krivičnog djela. Stoga vijeće nalazi da su navodi odbrane u ovom dijelu pravno irelevantni, jer ni na koji način ne dovode u pitanje postojanje obilježja krivičnog djela niti krivičnu odgovornost optužene, imajući u vidu da se radi o djelu koje može počiniti svako lice, bez obzira na njegovo profesionalno svojstvo.

70. Dakle, iz izvedenih dokaza nesporno proizlazi da je optužena na opisani način preduzela krivičnopravne radnje u potpunosti svjesna da se radi o predmetu koji se od navedenog lica trebao oduzeti, te koji je bio namijenjen da se koristi kao dokaz u krivičnom postupku. Time je optužena preduzela radnju kojom je dokaz učinjen nedostupnim nadležnim organima, odnosno kojom je bitno otežano njegovo pribavljanje i korištenje u postupku, čime su ostvarena objektivna obilježja predmetnog krivičnog djela. U pogledu subjektivnih obilježja djela, sud je cijenio da je optužena postupala sa direktnim umišljajem, budući da je bila svjesna kako dokazne prirode predmetnog telefona, tako i činjenice da će se isti oduzeti i koristiti kao dokaz, te je, svjesno i voljno, svojim ponašanjem omogućila njegovo uklanjanje iz faktičke kontrole policijskih službenika. Na taj način, optužena je pristala na posljedicu da se dokazivanje u krivičnom postupku onemogućiti ili u najmanju ruku ozbiljno oteža.

71. Imajući u vidu navedeno, sud zaključuje da je dokazanim činjeničnim stanjem u potpunosti potvrđeno da je optužena svojim radnjama svjesno i namjerno otežala dokazivanje u krivičnom postupku, čime su ostvarena sva zakonom propisana obilježja krivičnog djela iz člana 236. stav 2. KZBiH.

Izmjena/uređenje činjeničnog opisa optužnice:

72. U odnosu na činjenični opis optužnice, vijeće je u činjeničnom opisu presude izvršilo određeno prilagođavanje, koje je rezultat utvrđenog stanja, ali ni po čemu nije takvo da bi optuženu stavilo u teži položaj od onog kojeg je imala po samoj optužnici, niti je promijenilo kvalifikaciju djela koje joj je stavljeno na teret. Naime, prilagođavanje se odnosi na marku i serijski broj mobilnog aparata, te je izostavljen dio rečenice...“*marke SAMSUNG... IMEI broja*“, budući da u toku pretresa na temelju preostalih dokaza ta činjenica nije mogla biti utvrđena. Međutim, činjenica da mobilni aparat nije bio precizno identifikovan po svojim tehničkim oznakama (model i serijski broj) nije bio od uticaja na ispunjenost obilježja krivičnog djela sprečavanje dokazivanja, jer je u postupku nesumnjivo utvrđeno da se radilo o mobilnom aparatu koji je pripadao Ranku Debevecu, a ne optuženoj, odnosno predmetu koji je po svojoj prirodi i konkretnim okolnostima događaja bio podoban da posluži kao dokaz. Dakle, u tom smislu, vijeće je u činjeničnom opisu izreke presude izvršilo potrebno korigovanje na način da je izostavilo elemente precizne identifikacije, zadržavajući opis(boju) mobilnog aparata kao predmeta koji služi dokazivanju, čime je opis usklađen sa utvrđenim činjeničnim stanjem i zakonskim obilježjima krivičnog djela.

Odluka o kazni

73. Odlučujući o krivičnoj sankciji, a polazeći od zakonom propisane kazne za ovo krivično djelo, a to je novčana kazna ili kazna zatvora do 3 godine, vijeće je, pri odmjeravanju kazne cijenio sve okolnosti od kojih zavisi vrsta i visina kazne. Ocjenom ličnosti, te ličnih i porodičnih prilika optužene, okolnosti pod kojim je došlo do izvršenja

djela, sud je optuženoj izrekao kaznu zatvora u trajanju od šest mjeseci, nalazeći da će se izrečenom kaznom ostvariti svrha specijalne, a posebno generalnije prevencije.

74. U tom kontekstu, vijeće je od naročitog značaja cijeno status optužene kao advokata, tj. osobe kojoj su zbog prirode njenog zanimanja i stručne osposobljenosti, nesumnjivo poznata prava i obaveze koje proizlaze iz pravnog poretka, kao i značaj zakonitog postupanja, naročito u kontekstu krivičnih postupaka i dokazivanja. Upravo iz tog razloga, od takve osobe se očekuje viši stepen poštivanja zakona i profesionalnih standarda, kao i suzdržavanje od bilo kakvih radnji koje bi mogle ugroziti pravilno i zakonito vođenje postupka. Međutim, optužena je, uprkos takvom statusu i znanju kojim raspolaže, svjesno i voljno preduzela radnje kojima je otežano dokazivanje, čime je pokazala izražen stepen upornosti i svjesnog zanemarivanja zakonskih obaveza. Takvo postupanje vijeće cijeni kao otežavajuću okolnost, jer ukazuje na viši stepen krivice u odnosu na prosječnog učinioca ovog krivičnog djela. Imajući u vidu navedeno, vijeće je zaključilo da se svrha kažnjavanja u konkretnom slučaju ne bi mogla ostvariti izricanjem novčane kazne, iako je ista zakonom predviđena kao alternativna sankcija, jer bi takva kazna bila neadekvatna težini učinjenog djela i stepenu krivice optužene. Naprotiv, vijeće nalazi da je za ostvarenje opšte i posebne svrhe kažnjavanja bilo nužno izreći kaznu zatvora, a ne novčanu kaznu, koja jedina može adekvatno izraziti društvenu osudu za ovakvo ponašanje, uticati na optuženu da ubuduće ne čini krivična djela, te djelovati preventivno na druge da se uzdrže od sličnih postupanja.

75. Shodno navedenom, vijeće je optuženoj izreklo kaznu zatvora, nalazeći da je ista srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu njene krivice, te adekvatna za ostvarenje svrhe kažnjavanja.

76. Vijeće je, nakon što je utvrdilo da je optužena počinila krivično djelo protiv pravosuđa iz Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, posebno razmotrilo postojanje zakonskih pretpostavki za izricanje mjere sigurnosti zabrane vršenja poziva, djelatnosti ili dužnosti, u smislu člana 73. KZBiH, što je i bio prijedlog tužilaštva.

77. S tim u vezi, a u skladu sa navedenom zakonskom odredbom, mjera sigurnosti zabrane vršenja poziva, djelatnosti ili dužnosti može se izreći učiniocu krivičnog djela ako je djelo učinjeno zloupotrebom tog poziva, djelatnosti ili dužnosti, ukoliko sud ocijeni da postoji opasnost da bi učinilac, obavljajući isti poziv ili djelatnost, mogao ponovo izvršiti krivično djelo. Iz navedenog proizlazi da ova mjera nije obavezna, već fakultativna, te da njeno izricanje zavisi od postojanja stvarne i konkretne opasnosti od ponavljanja krivičnog djela.

78. Vijeće nalazi da u konkretnom slučaju takva opasnost nije utvrđena. Naime, optužena je osoba poodmakle životne dobi, što sud cijeni kao okolnost od značaja prilikom procjene vjerovatnoće budućeg protivpravnog ponašanja. Osim toga, iz podataka sadržanih u spisu proizlazi da optužena do sada nije osuđivana, niti je protiv nje vođen bilo kakav postupak zbog prekršaja ili drugih krivičnih djela, što ukazuje na njenu raniju zakonitu i profesionalno urednu životnu i radnu praksu.

79. Vijeće dodatno cijeni da se predmetno krivično djelo, posmatrano u kontekstu ličnosti optužene, njenog dosadašnjeg ponašanja i ukupnih okolnosti slučaja, može okarakterisati kao incidentno ponašanje, koje ne predstavlja izraz trajne ili ponavljajuće sklonosti ka zloupotrebi advokatskog poziva. Dakle, vijeće nije utvrdilo postojanje okolnosti koje bi upućivale na zaključak da bi optužena, nastavljanjem

obavljanja advokatske djelatnosti, mogla ugroziti pravosuđe ili pravni poredak Bosne i Hercegovine.

80. Imajući u vidu svrhu mjera sigurnosti propisanu članom 68. KZBiH, prema kojoj se iste izriču radi otklanjanja stanja ili uslova koji mogu uticati da učinilac ubuduće vrši krivična djela, vijeće zaključuje da se u konkretnom slučaju svrha ove mjere može postići i bez njenog izricanja, odnosno izricanje predmetne mjere sigurnosti u datim okolnostima ne bi bilo nužno niti srazmjerno, te bi imalo karakter dodatne represije, a ne preventivne mjere usmjerene na otklanjanje konkretne opasnosti.

81. Shodno navedenom, vijeće nije našlo da su ispunjeni zakonski uslovi iz člana 73. KZBiH za izricanje mjere sigurnosti zabrane vršenja poziva, djelatnosti ili dužnosti, zbog čega je odlučeno da se ova mjera u odnosu na optuženu ne izrekne.

Uračunavanje pritvora

82. Na osnovu člana 56. KZBiH vijeće je donijelo odluku kojom se optuženoj u izrečenu kaznu zatvora ima uračunati vrijeme lišenja slobode u vezi sa krivičnim djelom, i to u periodu od 18.12.2023. godine do 20.12.2023. godine.

Odluka o troškovima postupka

83. U skladu sa članom 188. stav 1. ZKP BiH, a s obzirom da je presudom oglašena krivom, optužena je obavezana da naknadi troškove krivičnog postupka i to u paušalnom iznosu od 200,00 KM, a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.

ZAPISNIČAR

Pravni savjetnik

Bojan Avramović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Darko Samardžić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.